

WESTLAND

NICO-BARESE

HARTLAND

Truntmeer

Hoge Venwouden

De grens

Vlakte van Agaden

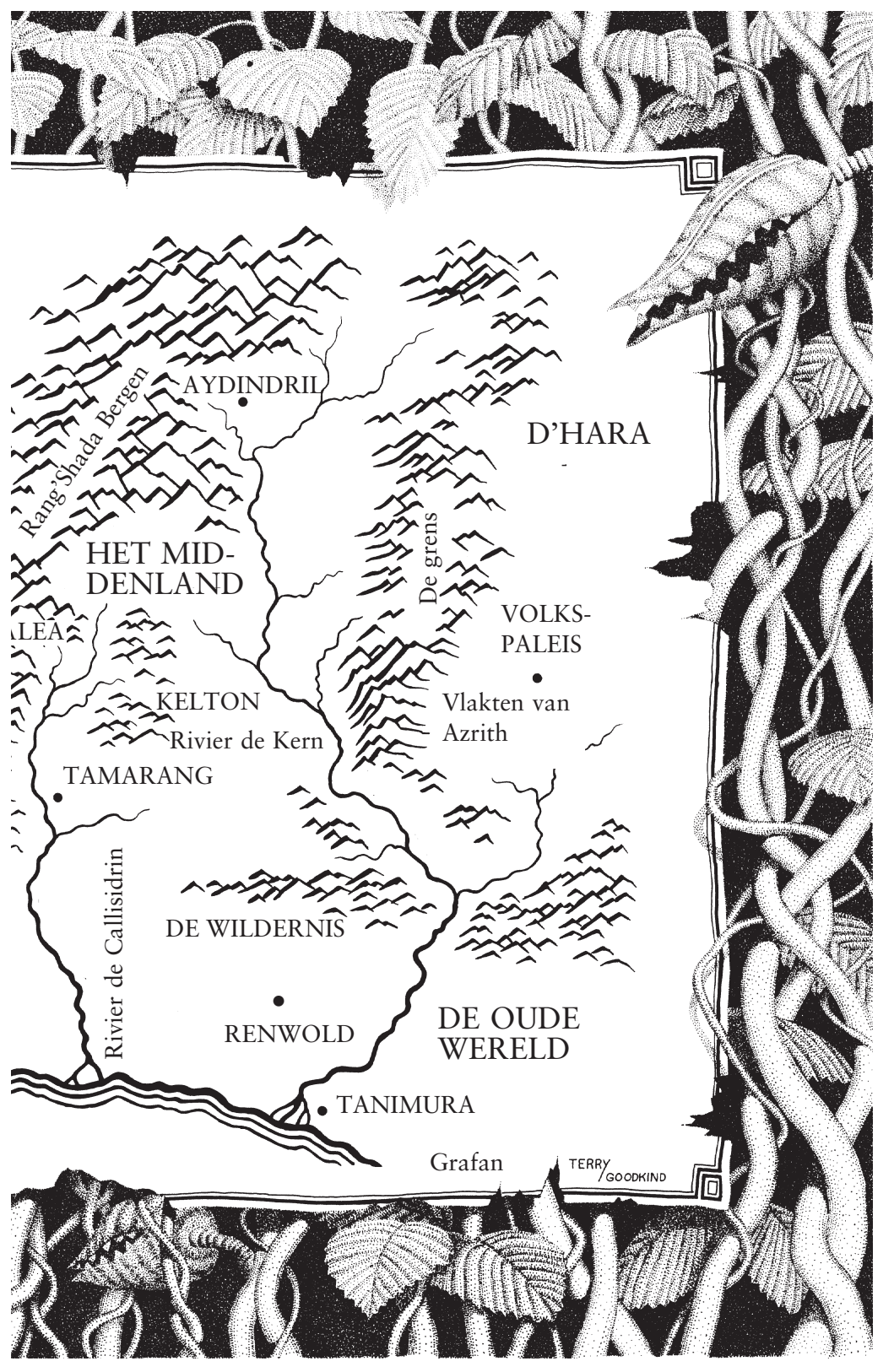
Southaven

Koningspoort

Moddervolk

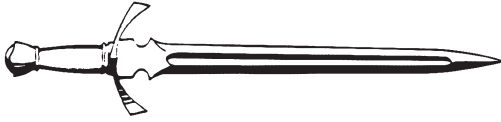
Anderith

Rivier de Drun

Rang-Shada Bergen
 AYDINDRIL
 HET MIDDENLAND
 LEA
 KELTON
 Rivier de Kern
 TAMARANG
 Rivier de Callisdrin
 DE WILDERNIS
 RENWOLD
 DE OUDE WERELD
 Tanimura
 Grafan
 D'HARA
 De grens
 VOLKS-PALEIS
 Vlakten van Azrith

TERRY / GOODKIND

R oerloos keek Kahlan vanuit de schaduw toe, terwijl het kwaad zachtjes op de deur klopte. In elkaar gedoken onder een richel hoopte ze dat niemand zou opendoen. Ook al hunkerde ze ernaar die nacht binnen voor de regen te schuilen, ze wilde beslist niet dat onschuldige mensen in moeilijkheden raakten. Zelf had ze het echter niet voor het zeggen.

Door de smalle ramen aan weerszijden van de deur flakkerde het schijnsel van een lantaarn, waarin de zwakke gloed van een natte vloer in het portiek werd weerkaatst. Het uithangbord, dat aan twee ijzeren ringen hing, knarste en piepte telkens wanneer het door een natte windvlaag heen en weer werd geblazen. Op het donkere, natte bord kon Kahlan nog net de spookachtige witte gestalte van een paard onderscheiden. De naam kon ze in het zwakke schijnsel van de ramen niet lezen, maar omdat de drie andere vrouwen al dagen over weinig anders hadden gesproken, wist ze dat er Herberg Het Witte Paard stond.

Uit de geur van mest en nat hooi begreep ze dat een van de donkere gebouwen in de buurt een stal moest zijn. Tijdens de sporadische bliksemschichten ving ze glimpen op van donkere vormen met dreigende schouders, die als spoken in de regenlagen opdoemden. Ondanks het gestage gebulder van de wolkbreuk leek het dorp rustig te slapen. Kahlan kon zich geen betere plek voorstellen om zo'n akelige nacht door te brengen dan lekker warm onder de dekens in bed.

In de stal hinnikte een paard toen Zuster Ulicia opnieuw aanklopte, nu harder en dringender, zodat het boven het geraas van

de regen te horen was, maar niet zo hard dat het onvriendelijk klonk. Zuster Ulicia, een impulsieve vrouw, leek zich met opzet in te houden. Waarom wist Kahlan niet, maar vermoedelijk had het te maken met wat ze hier kwamen doen.

Of misschien had ze domweg een grillige bui. De broeierige humeurigheid van het mens was net zo gevaarlijk en onvoorspelbaar als de bliksem. Kahlan wist nooit precies wanneer Zuster Ulicia zou uithalen, en dat ze dat nog niet had gedaan, betekende niet dat ze het niet alsnog zou doen. De twee andere Zusters waren nauwelijks beter gestemd of minder geneigd uit hun slof te schieten. Hopelijk kon het drietal weldra rustig en tevreden de hereniging vieren.

Een bliksemschicht flitste zo dichtbij dat er in het verblindende licht heel even een straat met opeengepakte gebouwen langs een modderige weg zichtbaar werd. De donder rolde door het berglandschap en deed de grond onder hun voeten schudden.

Was er maar iets wat licht kon werpen op de verborgen herinneringen aan haar verleden en op het troebele raadsel wie ze was, dacht Kahlan, zoals de bliksem dingen onthulde die in het duister van de nacht waren verborgen. Ze koesterde de vurige wens om van de Zusters bevrijd te zijn, en hunkerde ernaar haar eigen leven te leiden. Ze wilde weten hoe haar leven in werkelijkheid was; zo goed kende ze zichzelf wel. Het lag voor de hand dat er iets moest zijn – mensen en gebeurtenissen – wat haar had gemaakt tot de vrouw die ze was, maar hoe hard ze ook haar best deed, ze kon zich niets herinneren. Op die rampzalige dag dat ze de kistjes voor de Zusters had gestolen, had ze zich voorgenomen ooit te ontdekken wie ze was, zodat ze vrij zou zijn.

Toen Zuster Ulicia voor de derde keer klopte, klonk er een gedempte stem.

‘Ik heb het gehoord!’ Het was een mannenstem. Blote voeten bonsden langs een houten trap naar beneden. ‘Ik kom eraan! Een ogenblikje!’ Zijn ergernis omdat hij midden in de nacht was gewekt, werd getemperd door geforceerde beleefdheid tegen potentiële klanten.

Zuster Ulicia keek Kahlan nors aan. ‘Je weet dat we hier voor zaken zijn.’ Dreigend zwaaide ze met haar opgeheven vinger voor Kahlans gezicht. ‘Haal het niet in je hoofd om lastig te worden, anders krijg je er net zo van langs als de vorige keer.’

Kahlan slikte bij de herinnering. ‘Ja, Zuster Ulicia.’

‘Tovi mag hopen dat er een kamer voor ons is geregeld,’ klaagde Zuster Cecilia. ‘Ik ben niet in de stemming om te horen dat alles vol is.’

‘Er zijn heus nog wel kamers vrij,’ verzekerde Zuster Armina haar op sussende toon om Zuster Cecilia’s eeuwige pessimisme een halt toe te roepen.

Zuster Armina was niet oud, zoals Zuster Cecilia, maar bijna even jong en knap als Zuster Ulicia. Vanwege hun karakter was hun uiterlijk voor Kahlan echter niet van belang. Voor haar waren het anders.

‘Goedschiks of kwaadschiks,’ voegde Zuster Ulicia er fluisterend aan toe met een dreigende blik op de deur, ‘een kamer krijgen we.’

In de groenige, kolkende wolkenmassa vonkte een bliksem-schicht, die door een oorverdovende donderslag werd gevolgd. Opeens ging de deur open en het beschaduwde gezicht van een man loerde naar hen. Terwijl hij met de knoepjes van zijn broek onder zijn nachthemd worstelde, verdraaide hij telkens zijn hoofd een beetje, zodat hij de vreemdelingen goed kon opnemen.

Kennelijk zagen ze er ongevaarlijk uit, want hij trok de deur open en nodigde hen met een weids gebaar naar binnen.

‘Kom maar binnen,’ zei hij. ‘Allemaal.’

‘Wie is het?’ riep een vrouw. Ze kwam de trap af met in haar ene hand een lantaarn, terwijl ze met haar andere hand haar nachtpajon optilde om er in haar haast niet over te struikelen.

‘Vier vrouwen die op een regenachtige nacht op pad zijn,’ verklaarde de man. Zijn korzelige toon gaf te kennen wat hij van zulke praktijken vond.

Kahlan verstarde. Hij had het over ‘vier vrouwen’. Hij had hen alle vier gezien en het lang genoeg onthouden om het te kunnen zeggen. Voor zover ze wist, was dat nog nooit eerder voorgekomen. Behalve haar bazinnen, de vier Zusters – de drie bij haar en de vierde die ze hier zouden ontmoeten – onthield nooit iemand dat ze haar hadden gezien.

Zuster Cecilia duwde Kahlan ruw voor zich uit zonder de betekenis van zijn opmerking te beseffen.

‘Ach, lieve help,’ zei de vrouw, terwijl ze tussen twee tafels dribbelde. Ze sputterde over het hondenweer toen de wind een re-

genvraag tegen de ramen zweepte. ‘Laat ze toch snel binnen in dat vreselijke weer, Orlan.’ Dikke regendruppels joegen hen naar binnen en vormden een plasje op de vurenhouten vloer. Met een misprijzende trek om zijn mond duwde de man de deur tegen een nieuwe regenvlaag dicht en liet snel de zware ijzeren staaf in de steunen zakken om de deur te vergrendelen.

De vrouw, met haar haren losjes in een knot gebonden, tilde haar lantaarn op om de late gasten te bekijken. Verbaasd kneep ze haar ogen tot spleetjes en nam de doorweekte gasten van top tot teen op. Ze opende haar mond, maar scheen te vergeten wat ze wilde zeggen.

Kahlan had die wezenloze blik al duizenden keren gezien en wist dat de vrouw zich alleen drie bezoekers kon herinneren. Niemand kon zich Kahlan ooit lang genoeg herinneren om te kunnen zeggen dat ze haar hadden gezien. Ze was zo goed als onzichtbaar. Door de duisternis en de regen had de man zich misschien vergist, dacht Kahlan, toen hij tegen zijn vrouw zei dat er vier bezoekers waren.

‘Kom binnen en droog je af,’ zei de vrouw. Met een hartelijke glimlach haakte ze een hand onder Zuster Ulicia’s arm en trok haar mee de kleine gelagkamer in. ‘Welkom in Het Witte Paard.’ De twee andere Zusters keken ongegeneerd om zich heen, trokken hun mantels uit, schudden ze even uit en wierpen ze over een bank. Naast de trap ontdekte Kahlan achterin een donkere deuropening. Een schouw, gemaakt van gestapelde platte stenen, nam het grootste gedeelte van de rechtermuur in beslag. De lucht in het schemerige vertrek was warm en doordrongen van het verrukkelijke aroma van een stoofschotel in een ijzeren pot die aan een haak aan de zijkant van de schouw hing. Onder een dikke laag as gloeiden hete kolen.

‘Jullie zien eruit als drie verzopen katten. Wat zullen jullie je elendig voelen.’ De vrouw wendde zich tot de man en gebaarde. ‘Orlan, stook het vuur op.’ Kahlan zag een meisje van een jaar of elf de trap afsluipen totdat ze vanonder het lage plafond de kamer in kon kijken. Op de voorkant van haar lange witte nachtpon met kanten mouwen was met grof bruin garen een pony geborduurd. Zijn manen en staart waren er met losse steken donker garen op gezet. Het meisje zat met haar nachtpon als een tent over haar knokige knieën getrokken op de treden toe te kijken.

Toen ze grijsde, ontblootte ze tanden die nog een maatje te groot voor haar waren. Het was blijkbaar spannend wanneer er midden in de nacht vreemdelingen in Het Witte Paard arriveerden. Kahlan hoopte vurig dat het niet nog spannender zou worden. Orlan knielde bij de haard en stapelde een paar takken hout op. Hij was een beer van een vent, en in zijn worstvingers leken ze eerder op aanmaakhoutjes.

‘Wat bezielt jullie om in die regen ’s nachts te reizen, dames?’ vroeg hij met een blik over zijn schouder.

‘We willen een vriendin inhalen,’ antwoordde Zuster Ulicia. Ze schonk hem een nietszeggende glimlach en sprak op zakelijke toon. ‘Ze zou ons hier ontmoeten. Ze heet Tovi en ze verwacht ons.’

De man steunde met een hand op zijn knie om zichzelf overeind te helpen. ‘De gasten die we krijgen, zijn vrij discreet, vooral in zulke zorgelijke tijden. De meesten geven hun naam niet eens.’ Hij trok een wenkbrauw op en keek naar Zuster Ulicia. ‘Net als jullie, dames. Dat jullie je naam niet noemen, bedoel ik.’

‘Orlan, het zijn gasten,’ zei de vrouw vermanend. ‘Kletsnatte, en ongetwijfeld vermoeide en hongerige gasten.’ Ze lachte even. ‘Ze noemen me Emmy. Mijn man Orlan en ik hebben Het Witte Paard overgenomen sinds zijn ouders jaren geleden zijn overleden.’ Emmy pakte drie houten nappen van een plank.

‘Jullie zullen vast uitgehongerd zijn, dames. Ik heb wat stoofpot voor jullie. Orlan, pak jij de mokken en schenk deze dames eens wat hete thee in.’

In het voorbijgaan tilde Orlan zijn vlezige hand op en wees naar de nappen die zijn vrouw onder haar arm geklemd hield. ‘Je komt er een te kort.’

Fronsend keek ze hem aan. ‘Nee, hoor. Ik heb drie nappen.’

Orlan pakte vier mokken van de bovenste plank uit de kast. ‘Precies. Zoals ik al zei, kom je er een te kort.’

Kahlan kon amper adem halen. Er was iets helemaal mis. Zuster Cecilia en Armina stonden de man met grote ogen aan te staren. De betekenis van het gebabbel van het echtpaar was hen nu niet ontgaan.

Kahlan keek op naar het trappenhuis en zag dat het meisje zich naar voren boog, de leuning vastgreep, en naar beneden gluurde om erachter te komen waar haar ouders over spraken.

Zuster Armina greep Zuster Ulicia bij haar mouw. ‘Ulicia,’ siste ze op dringende toon, ‘hij ziet...’

Zuster Ulicia maande haar tot zwijgen. Met een dreigende frons op haar voorhoofd richtte ze haar aandacht weer op de man.

‘U vergist zich,’ zei ze. ‘We zijn met ons drieën.’

Ondertussen porde ze Kahlan met de eikenhouten stok die ze bij zich droeg, zodat ze verder naar achteren en in de schaduw werd geduwd, alsof alleen de schaduw Kahlan onzichtbaar zou maken.

Kahlan wilde niet in de schaduw staan. Ze wilde in het licht staan en gezien worden, écht gezien. Dat had altijd een onmogelijke droom geleden, maar opeens was het werkelijkheid geworden.

Die werkelijkheid had de drie Zusters geschokt.

Orlan fronste zijn voorhoofd naar Zuster Ulicia. Terwijl hij alle vier mokken in zijn ene vlezige hand vasthield, wees hij met zijn andere naar de bezoekers in zijn gelagkamer. ‘Een, twee, drie,’ – hij leunde opzij om langs Zuster Ulicia te kijken en naar Kahlan te wijzen – ‘vier. Willen jullie allemaal thee?’

Verbluft knipperde Kahlan met haar ogen. Haar hart bonsde in haar keel. Hij zag haar... en herinnerde zich wat hij zag.